

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

פְּרֻשֵׁת אָמוֹר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלָּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ י"ח - חֲלָק ד'

קוֹנְטֵרְס 514

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א ל"פ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ח) בטויל הגזרות על ידי למווד הזהר בלי הפסק

וזאת ידעתי אגיד, כי ודאי כבר נתרבה הקטרוג עד שהיה יכול להגיע חס וחלילה אל מקום גדול. ואנו תודה לאל הקדמנו וירצה השם, יהיה לכל ישראל רפואה למכה. כי זה ה' חדשים בקרוב כבר ראינו את הנוולד והתחלנו בתקון גדול, פאשר אמר עתה לכבוד תורתו. וזאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש בני איטליא, ישמרם צורם, לינצל מרשת זו טמנו שונאיהם. ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד. זה הסדר אשר שמנו בבית מדרשנו, כי כבר ידענו מה שכתב רשב"י בספר הזהר פרשת ויצא (דף קנא): 'בעוד דהאי קול לא פסק דבור שלטא ויכלא ועל דא לא אצטריך אורייתא למפסק', ושם למעלה מעט: 'כל זמנא דחפימינא יחדון בה באורייתא לא זכיל סמ"ך מ"ם בהו'. ועל כן שמנו עצמנו לקבע למווד שלא יהיה לו הפסק כלל.

זה משפטו [של בית המדרש]¹. שבעה בחרנו אשר התנדבו לזה לקיים להם להיות בין כלם לומדים תמיד מן הבקר עד הערב, כל הימים לא יחשו. והם עשו ביניהם תנאי, שהלמוד הזה לא יהיה אלא לתקון כל ישראל. ועל כן כלם כאיש אחד יחשבו, ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו, אלא בשביל כל ישראל.

ובסדר זה יתחילו: מייד אחר תפלת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמד שעור קבוע לו עד בוא השני ויקח ממנו הספר עצמו, וממקום שהוא מסים שם יתחיל, עד בוא השלישי ויקח ממנו. וכן יקייפו וילכו עד צאת הכוכבים, דבר יום ביומו. וכל אחד בשעת למודו יהא דינו כמתפלל שמונה עשרה, שלא יוכל להפסיק בשום מין הפסק שבועולם. ולא יסיים למודו עד שיתחיל השני, באפן שרגע אחד לא יפסק קול התורה. והלמוד הוא ספר הזהר, תקונים וזהר חדש, ונמצינו לומדים בכל שבוע כל

ז. זאת אומרת (לפי תאריך המכתב: כ' סיון ה' תצ"א) שבשלהי סבת - שבט ה' תצ"א קמה החבורה הקדושה של הרמח"ל שהעמידו תקנות הישיבה, ראה תעודה ג'.

ח. השנויה עם תקנות הישיבה, תעודה ג', אות א, ב, ד.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

זה. וזה ידענו כי בחר השם בזה לבטל כל גזרות קשות, ובפרט להיות לחומה אל הגזרה הקשה חס וחלילה.

ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא אישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל. ואנחנו מצליחים בזה תודה לאל, ועוד לנו סדרים רבים ונאים בענין הלמוד הזה.

ט) אגרת ג' – תקנות הישיבה של הרמח"ל

בעזרת השם נעשה ונצליח אמן. אלה דברי הברית החקים המשפטים והתורות אשר קבלו עליהם החברים הקדושים, אשר באו על החתום, לקיים עליהם לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, כלם יפתח בדורו כשמואל בדורו, כי נעשו כלם להיות כאיש אחד לעבד את העבודה הזאת עבודת השם להחשב אחד מהם בכלם לכל העבודה הזאת.

וזה אשר קבלו עליהם:

ראשונה, לקבץ למוד תמידי אשר לא יפסיק בבית התפלה הקדוש הזה בספר הזהר הקדוש. ללמוד כל איש מהם חלקו זה אחר זה מאחר תחלת הבקר ועד עת תפלת מנחת ערב כל הימים תמיד, חוץ משבת, יום טוב ופורים, תשעה באב וערב תשעה באב, ומערב שבת וערב יום טוב מחצות והלאה, לפי התנאים אשר התנו בלמוד הזה לפני השם:

א: שלא יהיה הלמוד הזה עליהם נדר, דהינו שלא להתכשל חס ושלום בעוון נדרים, אבל יהיה עליהם בכל תקף וחמר גדול שיוכל לדבר ולב להרהר.

ב: שלא יפסיק הלמוד כלל אלא בבא אחד למלא מקום חברו, יתחיל השני הבא טרם יפסיק הראשון למען לא יפסיק הלמוד כלל.

ג: שאם אחד מהחברים ילך בדרך רחוקה או קרובה, חבריו הנשארים ישלימו בעדו ויחשב לו כאלו היה גם הוא עמהם.

אֵל הַעֵם? בַּעֲבוּר הַעֵם. וּמָה
הַטַּעַם בְּנִשְׂיאוֹת לְכַרְךָ אוֹתָם
בְּכַרְכָּה? אֵלֹא מִשּׁוּם שֵׁישׁ בְּאֶדָם
עֶשֶׂר אַצְבָּעוֹת, רִמְזוּ לְעֶשֶׂר
סְפִירוֹת שֶׁנִּחְתְּמוּ בָהֶן שְׁמַיִם
וְאַרְצֵי: (ע"כ מההשמות).

עוֹד פֶּתַח וְאָמַר, (ויקרא ט) וַיִּשָּׂא
אֱהֲרֹן אֶת יָדוֹ אֶל הָעַם וַיְבָרְכֵם.
וְשִׁנּוּי, יָדוֹ כְּתוּב, שֶׁרָצָה לְזַקֵּף
יָמִין עַל שְׂמָאל. וְלָמָּה? לְהִרְאוֹת
מַעֲשֵׂה לְמֹטֵה, כְּדֵי שְׂחִיתְעוֹרֵר
מַעֲשֵׂה לְמַעֲלָה.

כְּתוּב (שם כה) וְהִעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר
תְּרוּעָה בְּחֹדֶשׁ הַשָּׁבְעִי וְגו'. לָמָּה
שׁוֹפָר תְּרוּעָה? אֵלֹא שׁוֹפָר
שֶׁמִּשְׁבֵּר שֶׁלִּשְׂלֹאֹת, שֶׁמִּשְׁבֵּר אֶת
הַשְּׁלִטוֹן מִכָּל הַעֲבָדִים. וְצִרִיף
לְהִרְאוֹת שׁוֹפָר שֶׁהוּא פְּשׁוּט, וְלֹא
כְּפוּף, לְהִרְאוֹת חֲרוּת לְכָל, שֶׁהָרִי
הַיּוֹם גֹּרֵם. וּבְכָל צִרִיף לְהִרְאוֹת
מַעֲשֵׂה, וְעַל כֵּן שׁוֹפָר וְלֹא קָרֹן,
כְּדֵי לְהִרְאוֹת מִיְהוּ הַמְּקוֹם
שֶׁנִּקְרָא שׁוֹפָר.

אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהֵם יוֹדְעִים
לְהִדְבֵּק בְּמִלְךָ הַקָּדוֹשׁ, וּלְעוֹרֵר
כַּח שְׁלֵמַעֲלָה, וּלְהַמְשִׁיף אֶת
קִדְשֹׁת רַבּוֹנָם עֲלֵיהֶם. מִשּׁוּם כִּף
כְּתוּב, (דברים א) אֲשֶׁרִיף יִשְׂרָאֵל מִי
כְּמוֹף וְגו'. (שם ה) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים
בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים פְּלִכֶם הַיּוֹם.

הַקְּדָמָת רַעִיָא מְהִימְנָא

וּשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְגו'. מִצְוֹתַי שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם,
הָרִי שִׁנּוּי, שֶׁכְּתוּב וּשְׁמַרְתֶּם
מִצְוֹתַי וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם. אִי שְׁמִירָה
הֵם צְרִיכִים, לָמָּה מַעֲשֵׂה? וְעוֹד,
כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה הֵם בְּשִׁנּוּי גּוֹנִים
שֶׁהֵם אֶחָד, זְכוֹר וְשִׁמּוֹר. זְכוֹר
לְזָכַר, וְשִׁמּוֹר לְנִקְבָה, וְכֹלֶם כָּלֵל
אֶחָד. אִם שִׁמּוֹר לְנִקְבָה, לָמָּה
כְּתוּב וּשְׁמַרְתֶּם (את כל) מִצְוֹתַי?

אֲרָא הַכֹּל בַּפְּסוּק הַזֶּה. וּשְׁמַרְתֶּם
זֶה שִׁמּוֹר. וְעֲשִׂיתֶם - זֶה זְכוֹר, שֶׁהַכֹּל סוּד אֶחָד. זְכִירָה זוֹהִי עֲשִׂיָה. שֶׁהָרִי מִי שֶׁמְזַכֵּר הַדְּבָר

מִשּׁוּם דִּישׁ בְּאֶדָם עֶשֶׂר אַצְבָּעוֹת רִמְזוּ לִי
סְפִירוֹת שֶׁנִּחְתְּמוּ בֵּהוֹן שְׁמַיִם וְאַרְצֵי. (ער כאן
מההשמות).

הֵנו פֶּתַח וְאָמַר, (ויקרא ט) וַיִּשָּׂא אֱהֲרֹן אֶת יָדוֹ אֶל
הָעַם וַיְבָרְכֵם. וְתַנִּינָן יָדוֹ פְּתִיב, דְּבַעֵי
לְזַקֵּפָא יְמִינָא עַל שְׂמָאלָא. וְאִמְאִי. לְאַחְזָא
עוֹבְדָא לְתַתָּא, בְּגִין דִּיתַעַר עוֹבְדָא לְעֵילָא.

כְּתִיב (ויקרא כ"ה) וְהִעֲבַרְתָּ שׁוֹפָר תְּרוּעָה בְּחֹדֶשׁ
הַשָּׁבְעִי וְגו', שׁוֹפָר תְּרוּעָה אִמְאִי. אֵלֹא
שׁוֹפָר, דְּמִתְבָּר שֶׁלִּשְׂלֹאִין, דְּמִתְבָּר שׁוֹלְטָנוּתָא
מִכָּל עַבְדִּין. וּבַעֲיָא לְאַחְזָא שׁוֹפָר דְּאִיהוּ
פְּשִׁיט, וְלֹא כְּפוּף, לְאַחְזָא חֲרוּת לְכָלֵא, דְּהָא
יוֹמָא גְרִים. וּבְכָלֵא בַעֵי לְאַחְזָא עוֹבְדָא, וְעַל
דָּא שׁוֹפָר, וְלֹא קָרֹן, בְּגִין לְאַחְזָא מָאן הוּא
אֶתֵר דְּאֶקְרִי שׁוֹפָר.

זְכָאֵן אִינוּן יִשְׂרָאֵל בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא
דְּאִתִּי, דְּאִינוּן יְדַעִין לְאַתְדַּבְּקָא בְּמִלְכָא
קְדִישָׁא, וְלְאַתְעַרָא חֵילָא דְלַעֲיָלָא, וְלְאַמְשַׁכָּא
קְדִישָׁה דְמֵאֲרִיהוֹן עֲלֵיהוּ, בְּגִין כִּף כְּתִיב (דברים
א) אֲשֶׁרִיף יִשְׂרָאֵל מִי כְּמוֹף וְגו'. (דברים ד) וְאַתֶּם
הַדְּבָקִים בִּינִי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים פְּלִכֶם הַיּוֹם.

הַקְּדָמָת רַעִיָא מְהִימְנָא

וּשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְגו'. (ויקרא כב) פְּקוּדֵי
דְּמֵאֲרִי עֵלְמָא, הָא תַנִּינָן. דְּכְתִיב וּשְׁמַרְתֶּם
מִצְוֹתַי וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם. אִי נְטוּרִי קָא בַעֲיָנָן, עַבְיָדָא לָמָּה.
תו, כָּל פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא אִינוּן בְּתַרִין גּוֹנוּן דְּאִינוּן חַד,
זְכוֹר וְשִׁמּוֹר, זְכוֹר לְדְכֹרָא, וְשִׁמּוֹר לְנוֹקְבָא. וְכֹלְהוּ כָלֵלָא
חַדָּא, אִי שִׁמּוֹר לְנוֹקְבָא אִמְאִי כְּתִיב וּשְׁמַרְתֶּם (את כל)
מִצְוֹתַי.

אֵלֹא כָּלֵא בְּהֵאֵי קְרָא, וּשְׁמַרְתֶּם: דָּא שִׁמּוֹר. וְעֲשִׂיתֶם:
דָּא זְכוֹר, דְּכָלֵא רְזָא חַדָּא. זְכִירָה דָּא אִיהִי עֲשִׂיָה,

- זֶה שִׁמּוֹר. וְעֲשִׂיתֶם - זֶה זְכוֹר, שֶׁהַכֹּל סוּד אֶחָד. זְכִירָה זוֹהִי עֲשִׂיָה. שֶׁהָרִי מִי שֶׁמְזַכֵּר הַדְּבָר

דְּהָא מֵאן דְּאֲדַבֵּר מִלָּה לְתַמָּא, אֲתַקִּין (עבדו מתמן לתמן להווא רזא דלעילא, וכל מאן דעביד מלה לתמא) וְאֲתַעֲבִיד הֵהוּא רְזָא דְלַעֲיִלָא. פִּקְדִי אֲוִרְיָתָא אֲלִין אִינוּן שִׁית מֵאָה וּתְלִיסַר פְּקוּדִין, דְּאִינוּן פְּלִלָא דְדָכַר וְנוֹקְבָא, וְכֵלְא רְזָא חֲדָא. (דף צ"ג ע"א).

רעיא מהימנא

וְלֹא תַחֲלִלוּ אֶת שֵׁם קֳדָשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' (ויקרא כב) פִּקְוֹדָא דָא, לְקַדְשָׁא לִיה בְּכָל יוֹמָא, לְסַלְקָא קְדוּשְׁתִּיהָ מִתַּמָּא לַעֲיִלָא, בְּמַה דְּאִיהוּ קְדִישָׁא לַעֲיִלָא, עַד דְּסַלִּיק קְדוּשְׁתִּיהָ לְאַבְהֵן וּבְנֵין. וְרְזָא דָא, וְנִקְדַּשְׁתִּי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, עֵילָא וְתַמָּא. עֵילָא בְּגו' דְרַגִּין. לְתַמָּא בְּגו' דְרַגִּין.

קְדִישָׁה, הָא אֲוִקְיָמָנָא בְּכַמְהָ דּוּכְתִי, אַבְל כְּמַה דְּאִית קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה לַעֲיִלָא עַל כֵּלָא, הִכִּי אִית קְדִישָׁה בְּאֲמָצְעִיתָא, קְדִישָׁה לְתַמָּא. וְכֵלְא בְּרְזָא דְלְתַמָּא (ס"א בתלמא), קְדִישָׁה דְלַעֲיִלָא לַעֲיִלָא, בְּרְזָא חֲדָא. קְדִישָׁה בְּאֲמָצְעִיתָא וּלְתַמָּא תַלַּת דְרַגִּין דְּאִינוּן חַד.

קְדוּשָׁה, אִיהוּ סֵטֵר עֲלָאָה, דְּאֲשַׁתְּכַח רֵאשִׁיתָא לְכָל דְרַגִּין. וְאִף עַל גַּב דְּאִיהוּ סֵטֵר טְמִירָא, וְאֲקָרִי קְדִישׁ. מִתַּמָּן אֲתַפְּשֵׁט פְּשִׁיטו, דְּנִהִיר בְּחַד שְׁבִילָא דְקִיקָא טְמִירָא, גּוֹ אֲמָצְעִיתָא. בִּינּוּ דְאֲתַנְהִיר גּוֹ אֲמָצְעִיתָא, כְּדִין אֲתַרְשִׁים חַד ו', דְּנִהִיר גּוֹ הָאִי קְדִישׁ, וְאֲקָרִי קְדוּשָׁה. מִהָאִי נִהִירו אֲתַפְּשֵׁט פְּשִׁיטו לְתַמָּא, סוֹפָא דְכָל דְרַגִּין. בִּינּוּ דְאֲתַנְהִיר בְּסוֹפָא, כְּדִין אֲתַרְשִׁים בְּנִהִירו, חַד ה', וְאֲקָרִי קְדִישָׁה, וְהָא אֲוִקְיָמָנָא.

וְמַה דְּאֲקָרִי קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה, דְּהָא קְדִישׁ מִיבְעִי לִיה, רְזָא דְרֵאשִׁיתָא (ס"א דִּיהוּ רֵאשִׁיתָא) דְכֵלְא, הוֹאִיל וּמִתַּמָּן אֲשַׁתְּכַח, וְאִי הִכִּי אֲמָאִי אֲקָרִי לַעֲיִלָא קְדוּשָׁה, דְּהָא תַמָּן ו' לֹא אֲשַׁתְּכַח.

אֲלֵא רְזָא הִכִּי הוּא וְדָאִי, וְיִשְׂרָאֵל מִקְדָּשִׁי לְתַמָּא, כְּגוֹנוּבָא רֵאשִׁית (שהוא ראשית) הַכֵּל, הוֹאִיל וּמִשָּׁם נִמְצָא, וְאִם כֵּן, לְמַה נִּקְרָא לַמְעֵלָה קְדוּשָׁה, שְׁהִירִי שָׁם לֹא נִמְצָאת ו' ?

לְמִטָּה, מִתַּקִּין (עושים משם לאותו סוד שלמעלה, וכל מי שעושה דבר למטה) וְנִבְעֵשָׂה אוֹתוֹ הַסּוּד שְׁלַמְעֵלָה. מִצְוֹת הַתּוֹרָה אֵלּוּ הֵן שֵׁשׁ מֵאוֹת וְשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת, שְׁהֵן כֻּלָּל שֵׁל וְכֹר וְנִקְבָּה, וְהַכֵּל סוּד אֶחָד.

רעיא מהימנא

וְלֹא תַחֲלִלוּ אֶת שֵׁם קֳדָשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. מִצְוָה זוֹ לְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם לְהַעֲלוֹת קְדִישׁוֹ מִמִּטָּה לַמְעֵלָה, כְּמוֹ שְׁהוּא קְדוּשׁ לַמְעֵלָה, עַד שְׁעוֹלָה קְדִישׁוֹ לְאַבּוֹת וּבְנִים. וְסוּד זֶה, וְנִקְדַּשְׁתִּי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מְעֵלָה וּמִטָּה. מְעֵלָה בְּשֵׁלֶשׁ דְרָגוֹת, לְמִטָּה בְּשֵׁלֶשׁ דְרָגוֹת.

קְדִישָׁה זוֹ הִרִי בְּאֲרָנוּ בְּכַמְהָ מְקוּמוֹת, אַבְל כְּמוֹ שֵׁשׁ קְדִישָׁה לַמְעֵלָה עַל הַכֵּל, כֵּן יֵשׁ קְדִישָׁה בְּאֲמָצַע, קְדִישָׁה לְמִטָּה. וְהַכֵּל בְּסוּד שְׁלַמְטָה (בשליטה), קְדִישָׁה שְׁלַמְעֵלָה לַמְעֵלָה, בְּסוּד אֶחָד. קְדִישָׁה בְּאֲמָצַע וּלְמִטָּה, שְׁלֵשׁ דְרָגוֹת שְׁהֵן אֶחָד.

קְדוּשָׁה הוּא עַד עֲלִיּוֹן, שְׁנִמְצָא רֵאשִׁית לְכָל הַדְרָגוֹת. וְאִף עַל גַּב שְׁהוּא עַד טְמִיר וְנִקְרָא קְדִישׁ, מִשָּׁם הַתַּפְּשׁוּטָה הַתַּפְּשׁוּטוֹת, שְׁמֵאִירָה בְּשִׁבִּיל אֶחָד דִּק וְנִסְתַּר תּוֹךְ הָאֲמָצַע. בִּינּוּ שְׁמֵאִירָה הָאֲמָצְעִית, אֲזַ נְרַשְׁמַת ו' אֶחָד שְׁמֵאִירָה בַתּוֹךְ הַקְדִּישׁ הַזֶּה, וְנִקְרָאת קְדוּשָׁה. מִהָאוּר הַזֶּה מִתַּפְּשׁוּטָה הַתַּפְּשׁוּטוֹת לְמִטָּה, הַסּוּף שֵׁל כָּל הַדְרָגוֹת. בִּינּוּ שְׁמֵאִירָה בְּסוּף, אֲזַ נְרַשְׁמַת בְּאוּר ה' אֶחָד, וְנִקְרָאת קְדִישָׁה, וְהִירִי בְּאֲרָנוּהָ.

וְמַה שְׁנִקְרָא קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה קְדוּשָׁה, שְׁהִירִי קְדִישׁ צְרִיף לוֹ, הַסּוּד שֵׁל נִקְרָא לַמְעֵלָה קְדוּשָׁה, שְׁהִירִי שָׁם לֹא

אֲלֵא הַסּוּד כֵּן הוּא וְדָאִי, וְיִשְׂרָאֵל מִקְדָּשִׁים לְמִטָּה כְּמוֹ שְׁהַמְּלָאכִים הַעֲלִיּוֹנִים לַמְעֵלָה, שְׁכַתּוּב

דמלאכי עלאי לעילא, דכתיב בהו, (ישעיהו 1) וקרא זה אל זה ואמר קדוש. וכיון דישראל קא מקדשי, סלקי מתתא לעילא וקרא עלאה, עד דאסתלק ו' רזא דשמים עלאין לעילא. פיון דאינון שמים אסתלקו לעילא, נהיר ההוא קדש בהו, וכדין אקרי לעילא קדוש. ולבתר נהיר ההוא נהירו עלאה, על כורסניא דאיהו שמים. ואינון שמים תיבין לדוכתניהו, ומתנישבו ביה בההוא נהירו, וכדין אקרי קדוש. לבתר נחית ההוא נהירו, עד דנטיל פלא חד צדיק עלאה, דרגא וקירא לקדשא כלא לתתא. פיון דאיהו נטיל פלא, כדין אקרי קדוש. ודא איהו רזא דכלא.

ומאן דשני רעותיה בהאי, שפיר קא עביד. ומאן דשני רעותיה, בתלת דרגין דאבהן בכללא חדא, ליחדא לון גו קדושתא דא, אי לא וכיל לשוואה רעותיה יתיר, שפיר קא עביד. וכלא לנחתא מגו קדושתא דלעילא לתתא, לקדשא כל חד גרמיה בהאי קדשה, ולנטרא ליה, למפרש פרישו דקדושתא על גביה. ורזא דא, ונקדשתי בתוך בני ישראל בקדמיתא, ולבתר אני יי' מקדשכם.

באן אתר יקדש בר נש גרמיה גו קדושתא דא, לאכללא גרמיה בה. פד מטי בר נש, לשמא קדישא יי' צבאות. ורזא דא אני יי' מקדשכם. דא אשפחנא ברזא דספרי קדמאי. ואנן לא עבדינן הכי, אלא לבתר יי' צבאות בלחודוי. ולבתר פד מטי בר נש למלא כל הארץ כבודו, כדין יכלול גרמיה בההוא קדשה, לאתקדשא לתתא, גו ההוא כבוד דלתתא. ורזא דא ונקדש בכבודי. ולבתר יעביד אורח פרט, לאתקדשא כלא. כמה דאנן עבדין לעמתם דמלאכי עלאי, דאמרי ברוך כבוד יי' ממקומו, דא כבוד עלאה. ולבתר ימלוך יי' לעולם וכי'. דא כבוד דלתתא.

בהם (ישעיהו 1) וקרא זה אל זה ואמר קדוש. וכיון שישראל קא מקדשים, הם מעלים ממטה למעלה את הכבוד העליון, עד שמתעלית ו', שהיא סוד של השמים העליונים למעלה. פיון שאותם השמים התעלו למעלה, מאיר בהם אותו הקדש, ואז נקרא למעלה קדוש. ואחר כך מאיר אותו אור עליון על הכפא, שהוא שמים. ואותם שמים שבים למקומם, והתשובו בו באותו האור, ואז נקרא קדוש. אחר כך יורד אותו האור, עד שנטיל הכל צדיק עליון אחר, הדרגה הנכבדה לקדש הכל למטה. פיון שהוא נטיל את הכל, אז נקרא קדוש וזהו הסוד של הכל.

ומי ששם רצונו בזה, עושה יפה. ומי ששם רצונו בשלש הדרגות של האבות בכלל אחר, ליחד אותם בתוך הקדשה הזו, אם אינו יכול לשים רצונו יותר, הוא עושה יפה, והכל להוריד מתוך הקדשה שלמעלה למטה. שכל אחד יקדש את עצמו בקדשה הזו ולשמר אותה, לפרש את פרישת הקדשה עליו. וסוד זה, ונקדשתי בתוך בני ישראל - בראשונה, ואחר כך - אני ה' מקדשכם.

באיה מקום יקדש אדם את עצמו בתוך הקדשה הזו להכליל את עצמו בה? כשמגיע אדם לשם הקדוש ה' צבאות, וסוד זה - אני ה' מקדשכם. זה מצאנו בסוד של ספרי הקדמונים, ואנו לא עושים כך, אלא אחר ה' צבאות לבדו. ואחר כך כשמגיע אדם למלא כל הארץ כבודו, אז יכליל את עצמו באותה קדשה,

להתקדש למטה בתוך אותו הכבוד שלמטה, וסוד זה - (שמות כט) ונקדש בכבודי. ואחר כך יעשה בדרך פרט, שיתקדש הכל. כמו שאנו עושים לעמתם של המלאכים העליונים, שאומרים (יחזקאל 4) ברוך כבוד ה' ממקומו, זה כבוד עליון. ואחר כך, (תהלים קמז) ימלוך ה' לעולם וכי', זה הכבוד שלמטה.

ובספרו של רב ייבא סבא, קדוש קדוש וכו', דא איהי קדשה לאתקדשא תורה שבכתב בכלל וקדא ולבתר לעמתם ברוף כבוד יי', אלין נביאים. ולבתר ימלוף יי' לעולם. רזא דא, אגן צריכין בקדושתא דא, לאשתפחא תמן קדשה וברכה ומלכות, לאשתפחא כלא כחדא. קדשה, פמה דאתמר קדוש. ברכה, ברוף כבוד יי' ממקומו. מלכות, ימלוף יי' לעולם. ועל דא כלא אגן צריכין לאשלקא, ועל דא יכוין בר נש, וישגי רעותיה בקל יומא. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהר:

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מועדי יי' אשר תקראו אותם מקראי קדש אלה הם מועדי. (ויקרא כ"א) רבי יצחק פתח, (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום וגו'. תנינן, אור דהיה בקדמיתא, הוה נהיר מסייפי עלמא לסייפי עלמא, פד אסתפל קדשא ברוף הוא לחיבין דזמינן למיקם בעלמא, גניז ליה לצדיקיא לעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב, (איוב לח) וימנע מרשעים אורם. וכתוב (תהלים צו) אור זרוע לצדיק.

הא חזי, ויקרא אלהים לאור יום ולחשף קרא לילה, הא תנינן, יהי אור, אור דכבר הוה. והכא, אי תימא אור דאיהו יום בלחודוי, הדר ואמר ולחשף קרא לילה. אי תימא כל חד בלחודוי, (דף צ"ג ע"ב) הדר ואמר ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. דלילה לית בלא יום, ולית יום בלא לילה, ולא אקרי אחד, אלא בזווגא חד, וקודשא ברוף הוא וכנסת ישראל אקרי אחד, ודא בלא דא לא אקרי אחד.

הא חזי, בגין דכנסת ישראל השתא בגלותא, כפיכול לא אקרי אחד. ואימתי אקרי

ובספרו של רב ייבא סבא, קדוש קדוש וכו' - זוהי הקדשה שתתקדש תורה שבכתב בכלל אחד. ואחר כך לעמתם ברוף כבוד ה' - אלו נביאים. ואחר כך ימלוף ה' לעולם. סוד זה אנו צריכים בקדשה זו, שתמצא שם קדשה וברכה ומלכות וימצא הכל כאחד. קדשה, כמו שנאמר קדוש. ברכה, ברוף כבוד ה' ממקומו. מלכות, ימלוף ה' לעולם. ועל כן אנו צריכים להשלים את הכל, ועל כן יכוין אדם וישים את רצונו בכל יום.

(ע"כ רעיא מהימנא).

זהר

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קדש אלה הם מועדי. רבי יצחק פתח, (בראשית א) ויקרא אלהים לאור יום וגו'. שנינו, האור שהיה בראשונה היה מאיר מסוף העולם עד סוף העולם, כשהסתפל הקדוש ברוף הוא ברשעים שעתידיים לעמד בעולם, גנו אותו וצדיקים לעולם הבא. זהו שכתוב (איוב לח) וימנע מרשעים אורם. וכתוב (תהלים צו) אור זרוע לצדיק.

בא ראה, ויקרא אלהים לאור יום ולחשף קרא לילה. הרי שנינו, יהי אור, אור שכבר היה. וכאן, אם תאמר אור שהוא יום בלבדו, חזר ואמר, ולחשף קרא לילה. אם תאמר כל אחד לבדו - חזר ואמר, ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. שאין לילה בלי יום, ואין יום בלי לילה. ולא נקרא אחד אלא בזווג אחד, והקדוש ברוף הוא וכנסת ישראל נקרא אחד, וזה בלי זה לא נקרא אחד.

בא ראה, משום שפנסת ישראל עכשו בגלות, כפיכול לא נקרא אחד. ומתי נקרא אחד? בשעה שיצאו ישראל מן הגלות, וכנסת ישראל תחזר למקומה לתדרוג

עם הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (זכריה יד) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. (משום כך יהי ערב ויהי בקר יום אחד) וזה בלי זה לא נקרא אחד.

בא ראה, מועדי ה' אשר תקראו אתם וגו'. לזמן את הכל למקום אחד ושימצא הכל בשלמות בסוד של אחד, ולהיות ישראל (בזווג אחד) למטה גוי אחד בארץ. ננית שהקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל שנקרא אחד - ישראל למטה שהם מזמנים כמו שלמעלה, בפה יהיו נקראים אחד?

א"ה בירושלים של מטה יקראו ישראל אחד. מנין לנו? שכתוב (שמואל ב-ז) גוי אחד בארץ. ודאי, בארץ הם גוי אחד, עמה הם נקראים אחד, ואינם לבדם. שהרי ומי כעמך ישראל גוי אחד מספיק לו, אבל לא נקראו אחד אלא בארץ, בזווג של הארץ היו כמו שלמעלה. ומשום כך הכל קשור זה עם זה בזווג אחד. אשרי חלקם של ישראל. ששת ימים תעשה מלאכה נאמר, והרי פרשוק.

א"ה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדם. רבי יצחק פתח, (תהלים כז) לך אמר לבי בקשו פני את פניך ה' אבקש. את הפסוק הזה בארו החברים בכמה מקומות, אבל הפסוק הזה כך נאמר, לך אמר לבי, דוד המלך אמר את זה בשביל כנסת ישראל כנגד המלך הקדוש. ומה אמר? לך אמר לבי, בשבילך אמר לבי לבני העולם, והזהיר אותם לבי, שהוא אחוז בו, שאת זה בשביל המלך העליון הוא אמר. בקשו פני, אלו עטרות המלך שהוא

אחד. בשעתא דיפקון ישראל מן גלותא, וכנסת ישראל אהדרת לאתרהא, לאזדווגא ביה בקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, ביום ההוא יהיה יי' אחד ושמו אחד. (גזין כך ויהי ערב ויהי בקר יום אחד) ודא בלא דא לא אקרי אחד.

הא חזי, מועדי יי' אשר תקראו וגו'. לזמנא כלא לאתת חד, ולאשתפחא כלא בשלימו, ברזא דאחד. ולמהוי ישראל (בזווגא) לתתא גוי אחד בארץ. תינת קדשא בריך הוא בכנסת ישראל דאקרי אחד, ישראל לתתא דאינון זמינין כגוונא דלעילא, במה יקרון אחד.

א"ה, בירושלים דלתתא, יקרון ישראל אחד. מנא לו. דכתיב, (שמואל ב ז) גוי אחד בארץ. ודאי, בארץ הם גוי אחד, עמה אקרון אחד, ולא אינון בלחודדיהו. דהא ומי כעמך ישראל גוי אחד סגי ליה, אבל לא אקרון אחד, אלא בארץ, בזווגא דהאי ארץ כגוונא דלעילא. ובגין כך, כלא קשיר דא בדא בזווגא חדא, זכאה חולקיהון דישראל. ששת ימים תעשה מלאכה אתמר, והא אוקמוה.

א"ה מועדי יי' מקראי קדש אשר תקראו אותם במועדם. (ויקרא כ"ג) רבי יצחק פתח, (תהלים כז) לך אמר לבי בקשו פני את פניך יי' אבקש. האי קרא אוקמוה חברייא בכמה אתר, אבל האי קרא הכי אתמר, לך אמר לבי, דוד מלכא אמר דא בגין כנסת ישראל, לקבל מלכא קדישא. ומאי אמר. לך אמר לבי, בגינתא אמר לבי לבני עלמא, ואזהר לון לבי. דאיהו אחיד ביה, דדא בגין מלכא עלאה אמר. בקשו פני, אלין עטרי מלכא, דאיהו אחיד בהו,

ואינון ביה. אינון שמייה, ואיהו ושמייה, מלה חדא הוא. בגין כך אמר

דוד את פניך יי' אֲבָקֶשׁ, כִּמְה דַּאתְ דְּאִמְר, (תהלים קה) דְּרִשׁוּ יי' וְעִזּוּ בַּקְשׁוּ פָנָיו תְּמִיד.

הָא חֲזִי, יְאוּת הוּא דוּד מְלָפָא לְמִימְר שִׁירְתָּא, בְּגִין כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל, וְתִיר מְכַל בְּנֵי עַלְמָא, וְלְמִימְר מְלִי דְכְּנִסְת יִשְׂרָאֵל לְמְלָפָא, בְּגִין דְּאִיהוּ אַחִיד בְּה.

דְּבַר אַחַר לָךְ אִמְר לְבִי בַּקְשׁוּ פָנָי. בְּגִינָךְ אִמְר לְבִי לְבִנֵי עַלְמָא, בַּקְשׁוּ פָנָי (ס"א את פניך יי' אֲבָקֶשׁ) אֵלִין זְמַנִּיא וְחֻגִיא דְכְּלָהוּ זְמִין לְהוּן לְאַתְר דְּאִקְרִי קְדֵשׁ, בְּגִין לְעַטְרָא לוּן, כָּל חַד וְחַד בְּיוֹמִיה, כָּל חַד וְחַד בְּזְמַנִּיה, וְיִשְׁאַבוּן כְּלָהוּ מֵהוּא עֲמִיקָא דְעֲמִיקָתָא, דְּנַחְלִין וּמְבוּעִין נְפִיקִין מִנִּיה, בְּגִין כְּךָ כְּתִיב מִקְרָאֵי קְדֵשׁ, זְמַנִּין אֵינוּן לְהוּא אַתְר דְּאִקְרִי קְדֵשׁ, לְאַתְעַטְרָא בֵּיה, וְלֹאשְׁתַּאבָּא בֵּיה, בְּגִין דִּיתְקַדְשׁוּן כְּלָהוּן כְּחַדָּא, וְיִשְׁתַּכַּח בְּהוּ כְּדוּוּתָא.

רְבִי אַבָּא אִמְר, מִקְרָאֵי קְדֵשׁ: זְמַנִּין דְּקְדֵשׁ. וְכַד מְהַאי זְמַנִּין, זְמַנִּין מִן נַחְלָא דְנַגִּיד וְנַפִּיק. לְמְלָפָא דְזְמִין בְּנֵי נֶשֶׁא לְסַעוּדָתִיה, אַעֲטֵר קְמִיְהוּ מְכַל זִינֵי מִיכְלָא דְעַלְמָא, אַפְתַּח לְהוּ גְרַבֵּי חַמְרָא, שְׁפִיר בְּרִיחָא, שְׁפִיר לְמִשְׁתַּיֵּא. דְּהִכֵּי אַתְחֲזִי, מָאן דְּמְזַמִּין לְמִיכְלָא וְלְמִשְׁתַּיֵּא זְמִין. כְּךָ מִקְרָאֵי קְדֵשׁ, בִּין דְּאֵינוּן זְמַנִּין לְסַעוּדָתָא דְמְלָפָא, זְמַנִּין אֵינוּן לְחַמְרָא טַב וְשְׁפִיר דְמִנְטְרָא. (כִּמְה דַּאתְ אִמְר (שיר השירים א) בִּי מוֹכִיחַ דְדִידִךְ מִיּוֹן)

אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אִתְּם בְּמוֹעֲדֵם, כְּתִיב (שמות כב) וְאֲנָשֵׁי קְדֵשׁ תִּהְיוּן לִי, יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא אִקְרוּן אֲנָשֵׁי קְדֵשׁ. בִּין דְּזְמַנִּין אֵינוּן מִקְדֵּשׁ דְּלַעֲיִלָּא אַתּוּן אֲנָשֵׁי קְדֵשׁ לְתַתָּא זְמַנָּא לְהוּ,

לְמַטָּה הַזְמַנִּינוּ אוֹתָם, אַז הַתְקִינוּ סַעוּדָה וְשַׁחֲחוּ, שְׁהָרִי לְכֶם

אֲחוּז בְּהֵן, וְהֵם בּוּ. הֵם שְׁמוּ, וְהוּא וְשְׁמוּ דְבַר אַחַד הוּא. מְשׁוּם כְּךָ אִמְר דוּד, אֵת פָּנֶיךָ ה' אֲבָקֶשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם קה) דְּרִשׁוּ ה' וְעִזּוּ בַּקְשׁוּ פָנָיו תְּמִיד.

בֵּא רָאָה, רְאוּי הוּא דוּד הַמְלִיךְ לֹאמַר שִׁירָה בְּשִׁבִיל כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מְכַל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְלֹאמַר דְּבָרִים שֶׁל כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל לְמַלְךְ, מְשׁוּם שֶׁהוּא אַחוּז בְּה.

דְּבַר אַחַר לָךְ אִמְר לְבִי בַּקְשׁוּ פָנָי - בְּשִׁבִילֵךְ אִמְר לְבִי לְבִנֵי הָעוֹלָם בַּקְשׁוּ פָנָי, (את פניך ה' אֲבָקֶשׁ) אֵלִין זְמַנִּים וְחֻגִים שְׁכַלֵּם הַזְמִין לְהֵם לְמִקּוּם שְׁנַקְרָא קְדֵשׁ, כְּדִי לְעַטֵּר אוֹתָם כָּל אַחַד וְאַחַד בְּיוֹמוֹ, כָּל אַחַד וְאַחַד בְּזַמְנוֹ, וְיִשְׁאַבוּ כָלֵם מֵאוּתוֹ עַמְק הַעֲמֻקִּים שֶׁהַנְּחָלִים וְהַמְּעִינֹת יוֹצְאִים מִשָּׁם. מְשׁוּם כְּךָ כְּתוּב מִקְרָאֵי קְדֵשׁ, מְזַמְנִים הֵם לְאוּתוֹ מְקוּם שְׁנַקְרָא קְדֵשׁ, לְהַתְעַטֵּר בּוֹ וְלִהְיֵשׁב בּוֹ, כְּדִי שִׁיתְקַדְשׁוּ כָלֵם כְּאַחַד, וְתִמְצָא בְּהֵם שְׂמִחָה.

רְבִי אַבָּא אִמְר, מִקְרָאֵי קְדֵשׁ - זְמַנִּים שֶׁל קְדֵשׁ. וְכַשְׁמַזְזָה הֵם מְזַמְנִים, הֵם מְזַמְנִים מִן הַנַּחַל שֶׁשׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא. לְמַלְךְ שֶׁהַזְמִין בְּנֵי אֲדָם לְסַעוּדָתוֹ, עַטֵּר לְפָנֵיהֶם בְּכָל מִינֵי מֵאֲכָלִים שֶׁבְּעוֹלָם, פְּתַח לְהֵם חֲבִית יוֹן, יָפָה בְּרִית וְיָפָה לְמִשְׁתָּה. שְׁכַךְ רְאוּי, מִי שֶׁזְמַנִּין - לְמַאֲכָל וְלְמִשְׁתָּה הוּא מְזַמִּין. כְּךָ מִקְרָאֵי קְדֵשׁ - בִּין שְׁהֵם מְזַמְנִים לְסַעוּדָת הַמְלִיךְ, מְזַמְנִים הֵם לִבְנֵי טוֹב וְיָפָה שֶׁשְׁמֵר. (כמו שֶׁנֶּאֱמַר (שיר השירים א) בִּי טוֹבִים דִּידִךְ מִיּוֹן)

וְעַל כֵּן כְּתוּב מִקְרָאֵי קְדֵשׁ, אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אִתְּם בְּמוֹעֲדֵם, כְּתוּב (שמות כב) וְאֲנָשֵׁי קְדֵשׁ תִּהְיוּן לִי. יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה נִקְרָאִים אֲנָשֵׁי קְדֵשׁ. בִּין שְׁהֵם מְזַמְנִים מִקְדֵּשׁ שֶׁלְמַעְלָה, אִתְּם אֲנָשֵׁי קְדֵשׁ רְאוּי זֶה, מְשׁוּם שְׂאֵתָם נִקְרָאִים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלִוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיְלִוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

ספר זהר

מגיש

ובו
ט"ז
ספרים

ספר זהר

קול הזהר

שיעורים בזוהר הימני

0722-990044

הוצאה שניה עם הוספות